

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

II. Legatorum sanè animi patebant utplurimùm muneribus. Itaque statim ac adveniebant in provinciam, muneribus honestabantur à provincialibus. Effusio Anglorum in Ottonem Legatum. Sed is tamen munera ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-15617

IX. Martinus Cardinalis contra morem à legatione Danie rediens pauper, equum, quo valde indigebat, ab Episcopo quodam sibi in itinere donatum statim ad eum remisit ex quo intellexit illum causam habere in Curia Romana. Testis Ioannes Saresberien- sis. Testis etiam sanctus Bernardus.

X. Exclamat sanctus Bernardus in felicitatem istius exempli. aperte insinuans tanto magis estimandum Martinum quanto minus frequentia erant exempla istiusmodi. Deplorat deinde statum Curia Romana illius temporis.

XI. Idem sanctus Bernardus valde laudat Ioan- nem Papavonem Legatum Hybernia.

XII. Hubaldus Episcopus Ostiensis laudatur ab Hugone Falcando quòd nullis precibus adduci potue- rit ut causam quandam iudicaret cum collega sua mu- neribus corrupto.

XIII. Admirabilem abstinentiam in Cardinale eiusdem nominis commendat sanctus Thomas Can- tuariensis. Ex hac Romana Ecclesia sive Curia mala consuetudine accipiendi aurum & argentum cui idem Thomas factum esse ut flagella Dei gravia & toti mundo vix portabilia veniant super eam.

XIV. Henricus Abbas Clarevallensis commendat abstinentiam Petri Cardinalis Tivuli sancti Chryso- goni, quòd quingentas marchas argenti strenuè resu- tasset in una electione, ne sub obsequio muneris à tra- mite diverteret veritatis.

XV. Hubertus Archiepiscopus Cantuariensis & apostolica sedis Legatus nihil à quoquam exegit, ne- minis fuit onerosus occasione legationis. Hinc illi rara gloriandi fiducia.

HACTENUS probra atque dedeco- ra Legatorum vidimus, hactenus avaritiam & libidinem eorum executi sumus. Quòd si quis illa legat, scio illum prima fronte ex his præjudicaturum omnes Lega- tos fuisse malos, avaros, ac pecuniarum avidos. Sed is istam opinionem deponat necesse est. Non adeo quippe generalis fuit ea pestilentia quin aliqui evaserint, neque adeo virtutum steriles ætates ut non & plurima bona exempla protulerint. Sanctis igitur & castis Legatis caput istud destinabitur; in quibus tanto major laus, quanto in malis plus culpa est.

II. Principio fatendum est Legato- rum animos patuisse ut plurimum muneribus; adeo ut si qui interdum reperirentur paulò modestiores, licet muneribus respuerent, quædam tamen acciperent. Itaque quum primò Legati in provincias veniebant, mu- neribus honestabantur à provincialibus. Vsurpatum id sæpe, sed magno apparatu ab Anglis anno MCCXXXVII. erga Ortonem Tituli sancti Nicolai in carcere Tulliano Diaconum Cardinalem. Hæc sunt verba Matthæi Parisij: *Occurrerunt ei Episcopi & Cle- ricis famosi usque ad litus, & aliqui in naviculis navigando obviam ei, applaudentes & munera impreciabilia offerentes. imò etiam Parisius in ob- viam ei obtulerunt telas escarleti & vasa pretiosa*

nuntij diversorum Episcoporum. Quòd si quis Legatus reperiebatur qui munera nollet accipere, istum valde laudabatur, quòd contra consuetudinem Romanorum ea respuer- ret; ut observat idem Parisius de eodem Ot- tone loquens: Dominus autem Otto Legatus, in- quit, de quo superius mentio facta est, pruden- ter ac modeste se gerens, munera pretiosissima si- bi oblata in magna parte respuens contra consue- tudinem Romanorum, indignationem in toto reg- no conceptam tam à clero quam militia citra opi- nionem multorum per gestum suum ordinatum tem- peravit.

III. Nimirum hic est lapis scandali in quem impingere solebant Legati. Vnde factum ut Episcopi Gallicani in palatio Ver- nensi congregati anno octingentesimo qua- dragesimo quarto, ac si Legatorum à latere nomen fatale esset, Karolum Calvum Re- gem oraverint ut Legatos à latere suo mitte- ret in provincias, qui delicta Episcoporum coërcerent, canonèsq; juberent observari, & ut Legatis istis præciperetur ut in obeundo munere suo, absque respectu pers- narum & excœcatione munerum, castos se vide- licet atque abstinentes & integros præsta- rent. Sciebant enim sapientissimi viri veris- simam esse illam Theodorici Regis Italiae sententiam, gladium condubi aurum fulci- pitur. Nam Theodoricus eum cui dignita- tem Comitivæ provinciarum tribuebat, quæ dig- nitas proximè accedit ad potestatem & au- ditoritatem Legatorum, monet ne muneribus se præstet obnoxium. *Nemo redemptionibus tuis velle defleat. Gladius conditur ubi au- rum suscipitur. Tu te inermem reddis, si à virili animo cupiditate recesseris.*

IV. Cùm itaque malum illud fato quo- dam commune fuerit in Legatis, uti supra observavimus ex Ioanne Saresberienfi, mag- nam haud dubiè laudem merebantur qui eo veneno non inficiebantur, seu qui ea mag- nitudine animi præditi erant, ea fortitudi- ne, & ea constantia, ut munera omnino re- pellerent. Rarum illud fuit, fateor. Fuere tamen qui munera respuerent, & in expli- canda auctoritate sua solum Deum haberent præ oculis. Iam enim superius mentio facta est Arsenij Episcopi Hortensis, viri certe qui sedis apostolicæ potestatem sibi manda- tam non neglexit, sed qui tamen excussis ma- nus suas ab omni munere, si vera sunt quæ de illo scripsit ad Nicolaum Papam Adventus Episcopus Metensis.

V. Nicolai secundi pontificatu, cùm gra- ves motus exorti fuissent in Ecclesia Medio- lanensi, ad eosque componendos missus Le- gatus fuisset Petrus Damiani Episcopus Ostiensis, passus est contradictionem à Cle- ricis,